

Harlan Coben

GEEN TWEEDE KANS

1

Toen de eerste kogel me in de borst trof, dacht ik aan mijn dochter.

Althans, dat is wat ik wil geloven. Ik raakte nogal snel buiten bewustzijn. En de waarheid is dat ik me niet eens herinner dat ik werd neergeschoten. Ik verloor veel bloed. De tweede kogel schampte mijn hoofd, maar toen was ik waarschijnlijk al buiten westen. Mijn hart stond stil. Maar toch hou ik het erop dat ik, toen ik daar lag dood te gaan, aan Tara dacht.

Mocht je het willen weten: ik zag geen helder licht en ook geen tunnel. Althans, ook daar kan ik me niets van herinneren.

Tara, mijn dochter, is pas zes maanden. Ze lag in haar wieg. Ik vraag me af of de schoten haar bang maakten. Het moet haast wel. Waarschijnlijk begon ze te huilen. Ik vraag me af of het even vertrouwde als op de zenuwen werkende geluid van haar huilen door de nevels in mijn hoofd wist door te dringen. Of ik haar op de een of andere manier gehoord heb. Maar ook daar herinner ik me niets van.

Wat ik me wel herinner is het moment waarop Tara werd geboren. Ik herinner me dat Monica – dat is Tara's moeder – alles op alles zette om nog één keer te persen. Ik herinner me dat het hoofd te voorschijn kwam. Ik was de eerste die mijn dochter zag. We weten allemaal dat het leven een weg met veel vertakkingen is. Iedereen kent de clichés: achter iedere deur die je opent blijkt zich een nieuwe deur te bevinden; het leven is een cyclus; het leven bestaat uit verschillende

seizoenen. Maar het moment waarop je kind wordt geboren... Het gaat je voorstellingsvermogen te boven. Het is alsof je door een soort *Star Trek*-poort bent gelopen, zo'n machine die de werkelijkheid transformeert. Alles is anders geworden. Je bent zelf ook veranderd. Je was een simpel element, maar je bent met een fantastische katalysator in aanraking gekomen en veranderd in iets wat veel complexer is. Je vertrouwde wereld is verdwenen; hij is ineengekrompen tot – in dit geval althans – zesenhalve pond.

Het vaderschap verwacht me. Ja, ik weet heus wel dat ik met mijn zes maanden nog maar een beginneling ben. Mijn beste vriend, Lenny, heeft vier kinderen. Eén dochter en drie zonen. De oudste, Marianne, is tien; zijn jongste is net één geworden. Zijn gezicht straalt een grimmig gezinsgeluk uit en de vloer van zijn mini-van zit altijd onder de aangekoekte fastfoodrestanten. Daarmee herinnert Lenny mij eraan dat ik nog niets weet. En dat ben ik helemaal met hem eens. Maar als de wereld van de opvoeding me te veel of te groot wordt, kijk ik naar dat hulpeloze bundeltje in de wieg en dan kijkt zij naar mij en dan besef ik dat ik alles zou doen om haar te beschermen. Ik zou geen seconde aarzelen mijn leven voor haar te geven. En eerlijk gezegd, als het erop aankomt, dat van jou ook.

Daarom zou ik het dus prettig vinden als ik, op het moment dat de twee kogels zich in mijn lichaam boorden en ik met een half opgegeven mueslireep in mijn hand op het linoleum van mijn keuken in elkaar zakte, op het moment dat ik bewegingloos in de steeds groter wordende plas van mijn eigen bloed lag, ja, zelfs op het moment dat mijn hart niet langer klopte, als ik op al die momenten nog steeds probeerde mijn dochter te beschermen.

Ik kwam bij in het donker.

In eerste instantie had ik geen flauw idee waar ik was, maar toen hoorde ik het gebliep rechts van me. Dat was een bekend geluid. Ik verroerde me niet. Ik luisterde alleen naar het gebliep. Mijn hoofd voelde aan alsof mijn hersens in een marinade van dikke stroop lagen. De eerste impuls die doorkwam was primitief: dorst. Ik snakke naar water. Ik wist niet dat je keel zo droog kon aanvoelen. Ik probeerde iets te roepen, maar mijn tong zat aan de onderkant van mijn mond vastgeplakt.

Iemand kwam de kamer binnen. Ik probeerde overeind te komen, maar een felle pijn sneed als een mes door mijn nek. Mijn hoofd viel achterover. En er was weer duisternis.

Toen ik opnieuw wakker werd, was het dag. Er schenen verblindende strepen zonlicht door de luxaflex naar binnen. Ik knipperde met mijn ogen. Een deel van me wilde dat ik mijn hand zou optillen om de stralen tegen te houden, maar ik was zo uitgeput dat die opdracht niet kon worden uitgevoerd. Mijn keel was nog steeds kurkdroog.

Ik hoorde iets bewegen. Plotseling boog een vrouw zich over me heen. Ik keek op en zag dat het een verpleegster was. Het perspectief, dat zo afweek van dat wat ik gewend was, verwarde me. Er klopte niets van. Ik was degene die geacht werd naar beneden te kijken, en niet andersom. Op haar hoofd zat een wit kapje – zo’n klein, stom, driehoekig ding, het was net een vogelnest. Ik heb een groot deel van mijn leven in een heleboel verschillende ziekenhuizen gewerkt, maar ik geloof dat ik die kapjes tot dan toe alleen in films en op televisie had gezien. De verpleegster was gezet en zwart.

‘Dokter Seidman?’

Haar stem was als warme ahornstroop. Ik slaagde erin een minuscule knikbeweging te maken.

Het leek wel alsof de verpleegster mijn gedachten kon lezen, want ze had een bekertje water in haar hand. Ze stak het rietje tussen mijn lippen en ik zoog gretig.

‘Rustig aan,’ zei ze vriendelijk.

Ik wilde vragen waar ik was, maar dat was eigenlijk overduidelijk. Ik opende mijn mond om te vragen wat er was gebeurd, maar ze was me opnieuw een stap voor.

‘Ik ga de dokter halen,’ zei ze. Ze liep naar de deur. ‘Probeer u zich te ontspannen.’

Ik kraakte: ‘Mijn gezin...’

‘Ik ben zo terug. Maakt u zich niet ongerust.’

Ik liet mijn ogen door de kamer dwalen. Mijn blik werd beperkt door een medicinaal douchegordijnwaas, maar toch kreeg ik genoeg stimuli binnen om enige conclusies te kunnen trekken. Ik lag in een karakteristieke ziekenhuiskamer. Zoveel was duidelijk. Links van me hing een infuuszak en stond een infuuspomp; de slang kronkelde naar beneden, naar mijn arm. De tl-buizen zoemden zo zacht dat je ze nauwelijks kon horen. Boven in de hoek rechts van me stak een tv’tje aan een draaibare arm uit de muur.

Op een dikke meter van het voeteneinde van mijn bed was een groot raam. Ik kneep mijn ogen samen, maar ik kon niet door het glas heen kijken. Waarschijnlijk werd ik geobserveerd. Dat hield in dat ik op de intensive care lag. En dát hield in dat ik er, wat er ook met me aan de hand mocht zijn, ernstig aan toe was.

De bovenkant van mijn schedel jeukte en ik voelde het trekken aan mijn haar. Ik vermoedde dat er verband omheen zat. Ik wilde mezelf op de tast onderzoeken, maar mijn hoofd werkte niet mee. Er voer een doffe pijn door me heen, maar ik kon niet zeggen waar die vandaan kwam. Mijn armen en benen voelden zwaar aan en het leek alsof er een loden kast om mijn borst zat.

‘Dokter Seidman?’

Mijn blik ging naar de deur. Een tengere vrouw in operatie-outfit, compleet met haarnetje, stapte de kamer in. Het bovenste elastiek van haar mondkapje zat los, het bungelde voor haar hals. Ikzelf ben vierendertig. Zij zag er ongeveer net zo oud uit.

‘Ik ben dokter Heller,’ zei ze, dichterbij komend. ‘Ruth Heller.’ Ze vertelde me haar voornaam. Ongetwijfeld professionele beleefdheid. Ruth Heller nam me onderzoekend op. Ik probeerde mijn ogen te focussen. Mijn hersens functioneerden nog steeds traag, maar ik voelde dat het leven erin terugkeerde. ‘U ligt in het St. Elizabeth Hospital,’ zei ze met de juiste dosis ernst in haar stem.

De deur achter haar ging open en er kwam een man binnen. Het was moeilijk hem door het douchegordijnwaas heen te zien, maar ik geloof niet dat ik hem kende. De man sloeg zijn armen over elkaar en leunde met geofende nonchalance tegen de muur achter hem. Geen arts, schatte ik in. Als je lang genoeg met artsen samenwerkt, krijg je er oog voor.

Dokter Heller wierp een vluchtige blik op de man en richtte zich weer tot mij.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

‘Er is op u geschoten,’ zei ze. Daarna voegde ze eraan toe: ‘Twee keer.’

Ze liet die opmerking even bezinken. Ik keek naar de man tegen de muur. Hij had zich niet bewogen. Ik opende mijn mond om iets te zeggen, maar Ruth Heller gaf me de kans niet. ‘Eén kogel heeft de bovenkant van uw hoofd geschampt. De kogel heeft uw hoofdhuid er letterlijk afgeschraapt, en zoals u waarschijnlijk wel weet, bevat die ongelooflijk veel bloed.’

Ja, dat wist ik inderdaad. Ernstige hoofdwonden bloeden alsof iemand is onthoofd. Goed, dacht ik, dat verklaart de jeuk op mijn hoofd. Toen Ruth Heller aarzelde, hielp ik haar een handje: ‘En de tweede kogel?’

Heller liet haar adem ontsnappen. ‘Dat is een wat gecompliceerder verhaal.’

Ik wachtte.

‘De kogel is uw borst binnengegaan en heeft het hartzakje gekerfd. Daardoor is er een grote hoeveelheid bloed in de ruimte tussen uw hart en het zakje gestroomd. Het traumateam kreeg geen vitale functies meer door. We hebben uw borstkas moeten openbreken...’

‘Dokter?’ interrompeerde de leunende man haar. Ik dacht heel even dat hij het tegen mij had. Ruth Heller zweeg, duidelijk geïrriteerd. De man maakte zich los van de muur. ‘Kunt u de details een andere keer bespreken? Tijd is nu van groot belang.’

Ze keek hem kwaad aan, maar daar bleef het bij. ‘Ik blijf hier om hem in de gaten te houden,’ zei ze tegen de man. ‘Als dat geen probleem is.’

Dokter Heller verdween in de mist en de man doemde voor me op. Zijn hoofd was te groot voor zijn schouders, waardoor je bang werd dat zijn nek onder het gewicht zou bezwijken. Zijn haar was overal gemillimeterd, behalve aan de voorkant, waar het in een Caesar-pony op zijn voorhoofd lag. Op zijn kin zat een sikje, een soort gezwel dat iets van een ingegraven insect weg had. Alles bij elkaar zag hij eruit als een verlopen lid van een boyband. Hij glimlachte, maar het was een glimlach zonder warmte. ‘Ik ben rechercheur Bob Regan van de politie van Kasselton,’ zei hij. ‘Je zult nog wel verward zijn.’

‘Mijn gezin...’ begon ik.

‘Dat komt zo,’ onderbrak hij me. ‘Ik moet je eerst wat vragen stellen. Voordat we het over de details van wat er is gebeurd gaan hebben.’

Hij wachtte op mijn antwoord. Ik spande me in om de dufheid uit mijn hoofd te verdrijven en zei: ‘Oké.’

‘Wat is het laatste wat je je herinnert?’

Ik scande mijn geheugenbestanden. Ik herinnerde me dat ik ’s ochtends wakker was geworden en me had aangekleed. Dat ik even naar Tara was gaan kijken. Ik herinnerde me dat ik de schakelaar van de zwart-witte mobile had ingedrukt. Dat was een cadeautje van een collega die beweerde dat het de hersens van de baby zou stimuleren. Of zoiets. De mobile was niet gaan draaien en had evenmin zijn metaalachtige liedje geblaat. De batterijen waren leeg. Ik had me ingeprent dat ik nieuwe moest kopen en was naar beneden gelopen.

‘Dat ik een mueslireep at,’ zei ik.

Regan knikte alsof hij op dat antwoord had gerekend. ‘Je stond in de keuken?’

‘Ja, bij het aanrecht.’

‘En toen?’

Ik spande me nog meer in, maar er kwam niets. Ik schudde mijn

hoofd. 'Ik ben een keer eerder wakker geworden. Het was nacht. Ik denk dat ik hier lag.'

'Verder niets?'

Ik probeerde het nog een keer, maar tevergeefs. 'Nee, niets.'

Regan haalde een notitieboekje te voorschijn. 'Zoals de dokter al zei, is er twee keer op je geschoten. Herinner je je een pistool te hebben gezien of een schot te hebben gehoord, of iets dergelijks?'

'Nee.'

'Dat is niet zo vreemd, geloof ik. Je was er slecht aan toe, Marc. Het traumateam dacht al dat je er geweest was.'

Mijn keel voelde weer droog aan. 'Waar zijn Tara en Monica?'

'Concentreer je nog even, Marc.' Regan keek in zijn opschrijfboekje, niet naar mij. De angst begon zwaar op mijn borst te drukken. 'Heb je glasgerinkel gehoord?'

Ik voelde me versuft. Ik probeerde het etiket op de infuuszak te lezen om te zien waarmee ze me verdoofden. Dat lukte niet. Er zaten in ieder geval pijnstillers in. Waarschijnlijk werd er morfine in mijn aders gepompt. Ik probeerde me tegen het effect ervan te verzetten. 'Nee,' zei ik.

'Weet je dat zeker? Aan de achterkant van het huis is een ruitje ingeslagen. Het zou kunnen dat de indringer op die manier binnen is gekomen.'

'Ik herinner me niet dat ik glasgerinkel heb gehoord,' zei ik. 'Weet u wie...'

Regan onderbrak me. 'Nog niet, nee. Daarom stel ik deze vragen ook. Om te achterhalen wie dit heeft gedaan.' Hij keek op uit zijn opschrijfboekje. 'Heb je vijanden?'

Vroeg hij dat echt? Ik probeerde rechtop te gaan zitten, zodat ik me op de een of andere manier beter tegen hem zou kunnen weren, maar dat lukte absoluut niet. Het beviel me slecht om patiënt te zijn; om me, zogezegd, aan de verkeerde kant van het bed te bevinden. Ze zeggen wel eens dat artsen de beroerdste patiënten zijn. Waarschijnlijk komt dat doordat de rollen plotseling zijn omgedraaid.

'Ik wil weten hoe het met mijn vrouw en dochter is.'

'Dat begrijp ik,' zei Regan. Iets in zijn stem joeg me de stuipen op het lijf. 'Maar je moet je nu niet laten afleiden, Marc. Nu nog niet. Je wilt ons toch helpen? Dan moet je je nog even concentreren.' Hij keek weer naar zijn opschrijfboekje. 'Dus: heb je vijanden?'

Het leek me zinloos en zelfs in mijn nadeel om met hem in discussie te gaan. Ik legde me er knarsetandend bij neer. 'Iemand die me zou willen doodschieten?'

‘Ja.’

‘Nee, niemand.’

‘En je vrouw?’ Hij keek me koud aan. Ik zag Monica voor me, als in een geestverschijning: ik zag haar zoals ik altijd graag aan haar dacht – met de verrukte uitdrukking op haar gezicht toen we de Raymondkill-watervallen voor het eerst zagen, en de manier waarop ze, zogenaamd van angst om al dat neerstortende water, haar armen om me heen sloeg.

Ik keek hem aan. ‘Monica?’

Ruth Heller deed een stap naar voren. ‘Ik denk dat het voorlopig wel voldoende is.’

‘Wat is er met Monica gebeurd?’ vroeg ik.

Dokter Heller liep naar de rechercheur. Ze stonden schouder aan schouder en keken allebei naar mij. Heller wilde opnieuw protesteren, maar ik hield haar tegen.

‘Kom niet aan met die flauwekul over het beschermen van de patiënt,’ probeerde ik te schreeuwen. De angst en de woede vochten tegen de wattendeken in mijn hoofd. ‘Ik wil weten wat er met mijn vrouw is gebeurd.’

‘Ze is dood,’ zei Regan. Hij vertrok geen spier. Dood. Mijn vrouw. Monica. Het was alsof ik hem niet had gehoord. Het woord kon me niet bereiken.

‘Toen de politie je huis binnendrong, waren jullie allebei neergeschoten. Ze hebben jou kunnen redden, maar voor je vrouw was het te laat. Het spijt me.’

Er flitste opnieuw een beeld door me heen: Monica op Martha’s Vineyard, op het strand, gebruind, in badpak, haar zwarte haar dat over haar jukbeenderen viel, haar messcherpe glimlach. Ik knipperde het beeld weg. ‘En Tara?’

‘Je dochter...’ begon Regan. Hij schraapte zijn keel en keek weer naar zijn opschrijfboekje, maar ik geloof niet dat hij van plan was om iets op te schrijven. ‘Ze was die ochtend toch thuis? Ik bedoel: toen het gebeurde?’

‘Ja, natuurlijk. Waar is ze?’

Regan sloeg zijn opschrijfboekje met een klap dicht. ‘Ze was niet ter plekke toen wij arriveerden.’

Mijn longen werden hard als steen. ‘Ik begrijp u niet.’

‘We hoopten eerst nog dat ze bij familie of vrienden was. Misschien zelfs bij een oppas. Maar...’ Zijn stem stierf weg.

‘Bedoelt u dat u niet weet waar Tara is?’

Deze keer aarzelde hij niet. ‘Dat is juist.’

Ik had het gevoel dat een enorme hand mijn borstkas indrukte. Ik kneep mijn ogen dicht en zakte achterover. 'Hoe lang al?'

'Hoe lang ze wordt vermist?'

'Ja.'

Dokter Heller begon te snel te praten. 'U moet me goed begrijpen. U was ernstig gewond. We dachten niet dat u het zou overleven. U lag aan een beademingsapparaat. Eén long was ingeklapt. U heeft een bacteriële infectie opgelopen. U bent zelf arts, dus ik hoef u niet uit te leggen hoe ernstig dat is. We probeerden de medicatie terug te brengen, u te helpen te ontwaken...'

'Hoe lang?' herhaalde ik.

De arts en de onderzoeker wisselden nog een blik en toen zei Heller iets wat alle lucht uit me wegzoog: 'U bent twaalf dagen buiten westen geweest.'

2

We doen wat we kunnen,’ zei Regan. Het klonk te bestudeerd, alsof hij, toen ik buiten kennis was, aan mijn bed had staan oefenen. ‘Zoals ik al zei wisten we in het begin niet zeker of er een kind werd vermist. Daar hebben we kostbare tijd mee verloren, maar die hebben we inmiddels ingehaald. Tara’s foto is naar alle politiebureaus, vliegvelden, grensposten en bus- en treinstations binnen een straal van honderdvijftig kilometer gestuurd. We hebben profielschetsen van soortgelijke ontvoeringszaken gemaakt, om te zien of we een patroon of een verdachte konden ontdekken.’

‘Twaalf dagen,’ herhaalde ik.

‘We hebben je telefoons afgetapt – je mobiele telefoon, je privé-telefoon, je zakelijke...’

‘Waarom?’

‘Voor het geval er iemand zou bellen en een losprijs zou vragen.’

‘Is er gebeld?’

‘Nee, nog niet.’

Ik liet mijn hoofd in het kussen terugzakken. Twaalf dagen. Ik had twaalf dagen in dit bed gelegen en ondertussen was mijn dochtertje... Ik zette de gedachte van me af.

Regan wreef over zijn sikje. ‘Weet je nog wat Tara die ochtend droeg?’

Dat wist ik nog. Ik had een soort ochtendroutine ontwikkeld: